

900 mio. kr., medens den samlede *private opsparing* viste en mindre nedgang.

Der foreligger endnu ikke nogen tilsvarende opgørelse af opsparingen i 1967. Den foreløbige statistik tyder imidlertid på, at væksten i den samlede opsparing i 1967 udgjorde knap 640 mio. kr., hvilket er knap 150 mio. kr. mindre end opsparingsstigningen i 1966; denne stigning svarer til 4 pct. af opsparingen i 1966. I 1967 er der efter alt at dømme sket en reduktion af den offentlige opsparing, således at opsparingsfremgangen i modsætning til forholdene i 1966 skyldes den private opsparing, der i dette år er vokset med noget mere end de nævnte 640 mio. kr.

Fordelingen mellem offentlig og privat opsparing i 1967 er imidlertid ret stærkt påvirket af de fastsatte kreditfrister for afregning af merværdiafgiften, der bevirkede, at en relativt stor del af provenuet af den indirekte beskatning i 1967 ikke ved årsskiftet var afregnet over for statskassen. Modstykket til den lave offentlige opsparing i 1967 var således en stigning i „opsparingen“ i de virksomheder, der lå inde med de uafregnede momsbetalinger.

Spørgsmål 3: Hvilke overvejelser har finansministeren gjort sig vedrørende præmiering af en reel opsparing?

Svar: Man har forstået spørgsmålet således, at der ønskes en udtalelse om, hvorvidt man kan sikre sig, at kun meropsparing præmieres. Svaret herpå må blive, at dette ikke kan sikres under noget præmieringssystem, uanset om præmieringen består i kontante tilskud eller skattemæssige lettelser. De forslag, der i tidens løb har været udarbejdet med henblik herpå, har været behæftet med så betydelige administrative vanskeligheder, at de har måttet opgives.

Den omstændighed, at den skattepligtige formue er forøget, behøver således ikke at være udtryk for, at der er foretaget en opsparing, endsiige nogen meropsparing. Formuefremgang kan eksempelvis skyldes stigning i ejendomsværdien af fast ejendom eller kursstigning på værdipapirer eller indfrielse til kursværdi af lån i fast ejendom. Omvendt

kan en formuenedgang skyldes køb af ejendom til en pris, der overstiger ejendomsværdien, kursnedgang på værdipapirer, betaling af præmier eller indskud på kapitalforsikringer eller optagelse af lån i fast ejendom med kurstab.

En almindelig forskydning af hovedvægten i beskatningen fra indkomstskatter til forbrugsafgifter, og navnlig generelle forbrugsafgifter som MOMS'en, vil dog reelt virke som en præmiering af al reel opsparing.

Spørgsmål 4:

Hvor stor en procentdel af skatteyderne holdes uden for den foreslåede opsparingspræmieringsordning?

Svar:

Antallet af skatteydere, hvis indkomstskat til staten for skatteåret 1968-69 er over 15.000 kr., kan rent skønsmæssigt anslås til ca. 70.000. Det svarer til ca. 3 pct. af samtlige indkomstansættelser og til ca. 4 pct. af samtlige statskatteydere.

Spørgsmål 5:

Når hensyn tages til opsparingspræmien, hvilken effektiv forrentning opnås da af præmieringsberettiget opsparing under de forskellige former, hvori denne kan foretages?

Svar:

Regnes med en årlig rentetilskrivning på $6\frac{3}{4}$ pct. ved præmieringsberettiget indskud i et pengeinstitut, vil den effektive forrentning — når hensyn tages til opsparingspræmien — andrage mellem $10\frac{1}{4}$ og 11 pct. p.a., idet den effektive rente bliver større, jo senere indskuddet præsteres.

I nedenstående tabel er angivet den effektive rente af præmieringsberettiget opsparing i kreditforeningsobligationer af forskellig nominal rente og løbetid. Beregningerne, der er foretaget på basis af børskurserne pr. 29. april 1968, bygger på den sædvanlige forudsætning, at obligationerne forbliver i købernes besiddelse, indtil tilbagebetaling sker efter den statutmæssige amortisationsplan. Til sammenligning er anført den effektive forrentning uden opsparingspræmie.